

A GUTAÜTÖTT KRISZTUS ELŐTT.

Lectio: Márk 2:1—12. — Textus: Márk 2:5.

A szerint a bibliaolvasó vezérfonal szerint, melyet a gyülekezetünkben rendezett téli evangélizáció óta itt is többen használunk, az elmúlt hét valamelyik napján a Máté evangéliumában az a rész következett, amit most a Márk evangéliumból felolvastam. Azért olvastam el ezt a történetet Márk evangélista leírásából, mert sokkal részletesebben örökítette meg ő, mint Máté. Az egész mult heti bibliaolvasásomban ez a rész ragadott meg legjobban. E történet gazdag tartalmából szeretném most kiemelni azokat a szempontokat, amelyekben úgy érzem nagyon időszerű tanítása van Istennek a számunkra. Vizsgáljuk meg hát közelebbről a történet egyes részleteit!

Egy gutaütött embert visznek oda Jézushoz. Nem tudjuk, milyen mértékű volt a gutaütés, de a helyzetből az látszik, hogy a nyomorult ember nem tudott a maga lábán járni, beszélni sem tudott, az sincs kizárva, hogy nem is volt eszméletnél, tehetetlenül feküdt egy hordágszerű gyékényen, aminek a négy sarkánál fogva emelték föl a beteget négyen és vitték oda Jézushoz. Megható lehetett a négy jó barát igyekezete, amellyel beteg társukat minden akadályon keresztül odahurcolták az Úr Jézus elé és azután szó nélkül letették elébe. Tudták, hogy az ő szolgálatuk most már befejeződött, rájuk nincs többé szükség. A háttérben maradtak, vagy talán el is tűntek minden föltűnés nélkül. Még a nevük sem maradt meg senkinek az emlékezetében. Csak Jézus vette észre őket és szinte az egész történetben ez a legfontosabb, amiről így értesít Márk: „Látva pedig Jézus azoknak hitét, monda a gutaütötteknek: Fiam, megbocsátattak néked a te bűneid“. Tehát Jézus csodát tett egy önmagával tehetetlen emberen azoknak az embereknek a hitére való tekintettel, akik azt a beteget odahozták eléje.

Testvéreim, nem tudom, kinek milyen a látása, de amikor a mult héten ezt a történetet újból elolvastam, úgy éreztem, hogy a mi egyházaink és egész társadalmunk, sőt az egész emberiség feltűnően hasonlít egy gutaütött emberhez. A lelki gutaütésnek is ugyanazok a jelei vannak, mint a testinek: kábult tehetetlenség, tétova tanácstaltság, bénaság, elnyomorodás, — s ezek mind egy nagy lelki halálnak az előjelei. Halálosan megbetegedett az emberiség lelke. Sokkal nagyobb baj, semhogy emberi erővel meg lehetne gyógyulni belőle. Vajjon akad-e közöttünk négy olyan ember, aki igazán világosan látja, hogy a nagy betegen egyetlen orvos képes csodát tenni: Jézus Krisztus! Ilyen ember még csak akad közöttünk, mert hiszen sokat beszélünk róla, de vannak-e olyan hívó lelkek, akik meg is ragadják a beteget és odahurcolják az Áldott Orvos lábai elé, mint az a történetbeli négy jó barát.

Mennyi igaz szeretet volt ezekben az emberekben! Nem

beszéltek ők sokat, nem vesztegették a dárگا időt konvencionális vigasztalással, vagy babonás kuruzslással, hanem egyszerűen megragadták a gyékény négy csücskét és vitték a beteget. Ilyen igaz szeretetre van szüksége a mi beteg országunknak is. Olyan hazaszeretetre van szükség, amelyik nem beszél sokat, hanem cselekszik, — nem siránkozik, hanem megragadja a lehetőséget a szolgálatra, — nem kritizál, hanem bárhol van, a neki beosztott feladatot vállalja és Jézus Krisztus felé igyekszik vele, — nem lelkesedő, hanem lelki emberek kellenek ma, — nem hősködőkre, hanem hősökre van szükség!

Ezeknek a történetbeli embereknek a szeretete valóban megható. Bizonyára nekik is voltak apró-cseprő bajaik, gondjaik, mégsem azt vitték oda Jézushoz, hanem egy olyan valakit, aki még nagyobb bajban volt. Szereted-e te így a hazádat Testvérem, megtanultad-e már azt, hogy ne a saját bajodat tartsad legfontosabbnak, — háttérbe tudod-e most helyezni valóságos, vagy vélt sérelmedet, személyes ügyeidet, megszokott kényelmedet?! Minden porcikádat betöltő szent törekvés-e számodra az, hogy segítsd a nagy beteg gyógyulását minden tőled telhető módon előmozdítani?!

Megható a szerénysége is annak a történetbeli négy embernek. Ők nem akartak föltűnni, nem akartak sem Krisztus, sem a tömeg előtt tetszelegni, nem volt nekik fontos, hogy fennmaradjon a nevük. Nem akarták ők a végzett szolgálatért a markukat tartani, sem az előnyös helyzetet a maguk javára kihasználni, szívesen elszalasztották a jó alkalmat, hogy most a tűznél megsüssék a saját érvényesülésük pecsenyéjét, — nem törekedtek ők arra, hogy beszéljenek róluk az emberek, nem képzelték be maguknak, hogy most ők a nap hősei, íme, milyen nagyszerű tettet hajtottak végre. Óh mi képmutató, hiú emberek: mennyit tanulhatunk ezektől a névtelen senkiktől!

De legmeghatóbb a hitük, amely minden eléjük tornyosuló akadályt legyőzött. Nem törődtek ezek azzal, milyen nehéz egy olyan ember, aki egészen elhagyja magát, nem sóhajtoztak nagyokat. Mi milyen hamar visszarettenünk a feladat nagysága előtt. Tulajdonképpen nem is merünk igazán hozzálátni ahhoz a nagy feladathoz, hogy magyar közéletünknek minden sebét, minden betegségét odavigyünk Krisztus elé. Még a jószándékú hívőket is visszatartja ettől az az aggódó kishitőség, hogy ez úgylis lehetetlen! Mit tudok én kezdeni egymagamban egy egész társadalommal, — kérdezik itt is, ott is? Nos, a bibliai történetben is négyen voltak. Egyik az egyik csücskét, másik a másikat ragadta meg a hordágnak. Ragadd meg te is közéletünknek éppen azt a csücskét, amelyik a legközelebb van hozzád, amelyik a te kezdedügyébe esik, azután így lassan majd csak előbbre jutunk! Aki a fejénél áll a dolognak, az ott ragadja meg, aki a lábánál, az is ott, csak ne hagyjuk magára a beteget! Lehet, hogy közben nekünk is olyan akadályokkal

kell megküzdenünk, mint annak a négy férfinak: elállják az utunkat, minden fáradozásunk eredménye kilátástalanná válik: akkor se mondjunk le a reménységről: magyarságunknak, népünknek, társadalmunknak, közéletünknek akkor is el *kell* jutnia Krisztus elé! Mert az életbenmaradásunk függ tőle! Azok a bibliai férfiak nagy ügyel-bajjal fölmásztak a ház tetejére, felbontották a padlást és valami rögtönzött köteleken úgy bocsátották beteg társukat Jézus lábai elé! Valósággal betörték az Isten országába! Nos Testvéreim, egy istenes ügy elé tornyosuló akadályok nem arra valók, hogy meghátráljunk, hanem csak arra, hogy legyőzzük! Ha akármilyen lehetetlennek látszanék is a nagy magyar lelki ébredésnek az ügye: nem szabad elvesztenünk reményünket, nem szabad lemondóan legyinteni, hogy nem lesz abból semmi, — hanem tovább kell keresnünk az utakat és a módokat, tovább kell imádkoznunk és dolgoznunk érte és minden kilátástalanság ellenére is tovább kell hinnünk benne!

Mert — emlékezzünk csak — a történet szerint látva Jézus azoknak hitét, tehát nem a gutaütöttnek a hitét, mert hiszen az talán nem is volt öntudatnál, hanem az őt vivőknek a hitét: az ő hitükre való tekintettel megkönyörült a betegen! Óh, ha ezt megértenénk, mennyire *minden* függ a mi hitünktől, hogy milyen reális segítséget tudnak nyújtani az országnak a hívó emberek! A mohácsi vész utáni nagy lelki elesettségben a reformátorok hitén keresztül tartotta életben az Úr Isten ezt a népet. Vannak-e ma ilyen önzetlen, szeretettel és hittel teljes emberek, akiknek a hitét látva, azt mondja Jézus ennek a népnek: „Megbocsáttattak a te bűneid?!“

Ez is figyelemreméltó, hogy a beteget abban a reményben vitték oda Jézushoz, hogy majd ráveti a kezeit, meggyógyítja és talpraállítja, — s e helyett Jézus egészen másról kezd beszélni, mint amit mindenki várt; azt mondja: „Fiam, megbocsáttattak néked a te bűneid!“ Vagyis itt, a Jézus lábai előtt derült ki, hogy nem is testi betegség volt ennek az embernek a legfőbb baja, hanem a lelki, amiről talán senki sem tudott. Jézus a bajnak mindig rögtön a gyökerét ragadja meg. És minden bajnak a gyökere a lélekben van, ez pedig — bármennyire nem szeretik is sokan hallani — nem egyéb, mint a bűn! A bűnnek pedig csak Ő tud leszámolni, senki más a világon. Ezért van az, hogy Krisztus nélkül nincs gyógyulás, se a te számodra, se a népünk számára! És itt tévesztjük el sokszor a mi jóindulatú emberi buzgalmunkat: csak pillanatnyi testi enyhülés után vágyakozunk, a viszonyok jobbrafordulásáért fáradozunk, a büntetés enyhítését kérjük, — és nem bűneinknek a bocsánatát. Pedig Jézus mindig itt kezd! Ez az, ami ellen a farizeusi lélek mindig zúgolódik, a történetben is milyen nagy fölháborodást keltett a farizeusok és írástudók között Jézus kijelentése! Az igaz, hogy rettentő nehéz dolog belátni a saját hibánkat

és mulasztásunkat. Sokkal hálásabb másokat okolni, az előttünk járt nemzedéket, vagy bárki mást, csak magunkat soha! Amíg bűnbakokat keresünk és magunkat mentegetjük: addig még nem tudtuk megragadni a bajok igazi gyökerét. Amíg el nem jutottunk te is, meg én is, meg az egész magyar közvélemény is a töredelmes magyar bűnbánatra és mélységesen ráfájdul a lelkiinkre az, hogy bizony lusták, haszonlesők, hűtlen sáfárok, hitetlen keresztyének voltunk, veszni hagytuk ősi magyar kultúránkat, nem törődtünk jellegzetesen magyar zenénkkel és irodalmunkkal, de még a népiünkkel sem, kiesett a kezünkből és az életünkből őseink legfőbb erőforrása, a Biblia, elfordultunk az Úr Istentől, elpogányosodtak a szokásaink, az erkölcsaink, még a vallásunk is: — mondom, amíg idáig el nem érkezünk, addig ne is reméljünk gyógyulást és felemelkedést! Ne hallgass a farizeusokra, akik irtóznak a bűnbánattól. Abba éld bele magad inkább, amit egy igazi próféta, Jeremiás mondott, és ami most olyan időszerű reánk: „A magad gonoszsága fenýt meg téged és a te elpártolásod büntet meg téged. Tudd meg hát és lásd meg, mily gonosz és keserves dolog, hogy elhagytad az Urat, a te Istenedet!“ Erre a nagy gyógyulás kezdetét jelentő felismerésre pedig csak a Jézus lábai előtt jut el egy ember és egy nép! Ezért kell nekünk minden erőnkkel a mi népünket rengeteg imádsággal és sok buzgó szolgálattal odavinnünk Ő elébe, — mert Jézus azután nemcsak azt mondja, hogy Fiam megbocsáttattak néked a te bűneid, hanem meg is oldja a bűn kötelekeit, szabaddá, tevékenyé és gyümölcsözővé teszi újra a lelket, mint ahogyan a gutaütöttnek mondotta: „Kelj fel, vedd fel a te nyoszolyádat és eredj haza!“

Testvérem, olvasd el otthon is figyelmesen, imádkozva a Márk evangéliuma 2. részéből a gutaütöttről szóló történetet és kérd Istent, használjon fel és tegyen képessé téged is erre a beteget Krisztushoz vívó áldott szolgálatra! Ámen.

Dr. Joó Sándor.

ÖRÖK HALLGATÓK...

— Jakab levele 1:22—27. versének magyarázata. —

Kedves hívek, ha minden prédikátor láthatná, hogy hallgatóságából mennyi százalék a hallgató és mennyi az aszerint élő, nem sok szolgálja lenne Istennek. Mert tegyétek kezetekeket szívetekre és valljátok be, hogy ti is mindig csak az Ige hallgatói vagytok, de nem tartjátok azt meg. Ha gyülekezetünkben ti, akik rendszeresen hallgatjátok a prédikációkat, csak ti aszerint is élnétek, csodájára jönnének a falunknak. A háborús hírek mellett folyton rólunk is írnának az újságok, hogy van egy falu, ahol nemcsak meghallgatják a „papot“, hanem amit mond, azt meg is tartják. A mi Urunk, a Jézus Krisztus is so-